ePublishing

EKT ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 7, No 4 (1956)

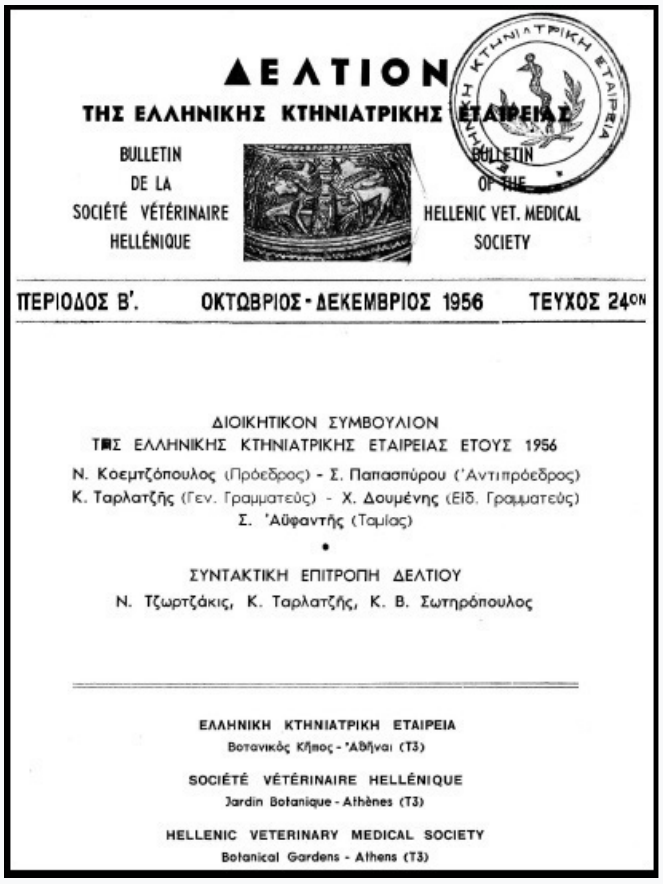

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE HELLÉNIQUE

BULLETIN OF THE HELLENIC VET. MEDICAL SOCIETY

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1956 ΤΕΥΧΟΣ 24ον

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΤΟΥΣ 1956
Ν. Κοεμτζόπουλος (Πρόεδρος) - Σ. Παπασπύρου ('Αντιπρόεδρος)
Κ. Ταρλατζής (Γεν. Γραμματεύς) - Χ. Δουμένης (Ειδ. Γραμματεύς)
Σ. 'Αϋφαντής (Ταμίας)

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΕΛΤΙΟΥ
Ν. Τζωρτζάκις, Κ. Ταρλατζής, Κ. Β. Σωτηρόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Βοτανικός Κήπος - 'Αθήναι (Τ3)

SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE HELLÉNIQUE
Jardin Botanique - Athènes (T3)

HELLENIC VETERINARY MEDICAL SOCIETY
Botanical Gardens - Athens (T3)

ΜΕΛΕΤΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΕΩΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ. Ι. ΕΣΤΙΑ ΣΥΕΙΟΥ ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΕΩΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ι. ΚΑΡΔΑΣΗΣ

doi: 10.12681/jhvms.17677

Copyright © 2018, Ι. ΚΑΡΔΑΣΗΣ

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0.

To cite this article:

ΚΑΡΔΑΣΗΣ Ι. (1956). ΜΕΛΕΤΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΕΩΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ. Ι. ΕΣΤΙΑ ΣΥΕΙΟΥ ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΕΩΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, *7*(4), 158–172. https://doi.org/10.12681/jhvms.17677

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 30/01/2026 21:48:34

ΜΕΛΕΤΑΙ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΕΩΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ι. ΕΣΤΙΑ ΣΥΕΙΟΥ ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΕΩΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ὑπὸ

Ι. ΚΑΡΔΑΣΗ

Διευθυντοῦ τοῦ Κτηνιατρικοῦ Μικροβιολογικοῦ Ἐργαστηρίου Θεσσαλονίκης

Τὸ πρόβλημα τῶν βρουκελλώσεων τῶν κατοικιδίων ζώων παρουσιάζει, γενικῶς, μέγιστον ἐνδιαφέρον, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως δημοσίας ὑγείας, ὅσον καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς τοιαύτης, καθ' ὅσον διὰ μὲν τὸν ἄνθρωπον τὰ νοσήματα ταῦτα ἀποτελοῦν σοβαρᾶς ζωονόσους, διὰ δὲ τὸν κτηνοτρόφον δεινὴν μάστιγα, λόγῳ τῶν ἐπενειλημμένων ἐκτρώσεων τῶν ζώων, τῆς στειρότητος αὐτῶν καὶ τῆς ἐν γένει μειώσεως τῆς παραγωγῆς των.

Δεδομένου μάλιστα ὅτι οὐδὲν μέχρι σήμερον θεραπευτικὸν μέσον ἀπεκαλύφθη ἱκανὸν νὰ θεραπεύσῃ καὶ ἐξαλείψῃ τὴν νόσον εἰς τὰ ζῶα, ὁ κίνδυνος μολύνσεως τοῦ ἀνθρώπου ὁσημέραι αὐξάνει, μὲ τὴν παραμονὴν τῶν ἀσθενῶν μικροβιοφορέων ζώων ἐν τῇ κτηνοτροφικῇ ἐκμεταλλύσει, μὲ τὴν ἐπέκτασιν τῆς νόσου καὶ εἰς ἄλλα ζῶα, καὶ εἰς ἄλλας ἐκτροφάς.

Ἡ ὑγειονομικὴ σημασία τῶν βρουκελλώσεων κατεδείχθη κυρίως ἀφ' ἧς ἡ Miss A. Evans (1918) ἀπέδειξε τὴν ὁμοιότητα τῶν διαφόρων τύπων τῶν βρουκελλῶν, ὁμοιότητα μορφολογικήν, καλλιεργητικὴν καὶ ἀντιγονικήν, καὶ ἀφ' ὅτου ὁ Huddleson (1927), ἔθεσε πρῶτος εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐρευνητῶν τὴν γνωστὴν δοκιμασίαν, ἥτις, τελειοποιηθεῖσα μεταγενεστέρως καὶ δι' ἄλλων μεθόδων, ἐπιτρέπει τὴν ταὐτοποίησιν τῶν διαφόρων τύπων τῶν βρουκελλῶν, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ προέλευσις αὐτῶν.

Τὸ θέμα τῶν βρουκελλώσεων ἐνέχει ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν χώραν μας, ἡ ὁποία δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κοιτὶς τῶν νοσημάτων τούτων, τὰ ὁποῖα φαίνεται νὰ ἦσαν γνωστὰ καὶ εἰς τὸν Ἱπποκράτην καὶ τὰ ὁποῖα πάντως ἦσαν ἐνδημικὰ εἰς τὰς Ἰονίους νήσους κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀγγλικῆς Κατοχῆς τῶν νήσων, δηλ. πρὶν ἀκόμη ὁ Bruce (1887) ἀπομονώσει τὴν πρώτην Βρουκέλλαν ἐν Μάλτᾳ (Brucella melitensis), τὴν ἀποκληθεῖσαν τὸ πρῶτον Streptococcus melitensis καὶ βραδύτερον Micrococcus melitensis ὑπὸ τοῦ Hughes (1892).

Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν κρουσμάτων Βρουκελλώσεως εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ συνεχὴς ἐπέκτασις τῆς νόσου εἰς τὰ κατοικίδια ζῶα μας ἐπέβαλον μίαν καλυτέραν μελέτην τῆς νόσου παρ' ἡμῖν.

Τοιαύτη μελέτη διεξάγεται ἀπὸ ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀλεβιζάτου καὶ τῶν ἀξίων αὐτοῦ συνεργατῶν. Θὰ προσπαθήσωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ συμβάλωμεν, κατὰ τὸ δυνατόν, εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, βέβαιοι ὄντες ὅτι ἡ συνεργασία Ἰατρῶν καὶ Κτηνιάτρων ἀποβαίνει πάντοτε ὠφέλιμος.

Ι. ΓΕΝΙΚΟΤΗΤΕΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΕΩΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Α'.—ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΙΣ ΑΙΓΟΠΡΟΒΑΤΩΝ

Μέχρι πρό τινων ἐτῶν, ἡ μόνη γνωστὴ βρουκέλλωσις τῶν ζώων ἐν Ἑλλάδι ἦτο ἡ νόσος τῶν αἰγο-προβάτων, ἥτις μεταδιδομένη εἰς τὸν ἄνθρωπον, συνηθέστερον, διὰ τοῦ γάλακτος καὶ τῶν παραγώγων αὐτοῦ, προεκάλει τὸν Μελιταῖον ἢ Κυματοειδῆ Πυρετόν. Ἑστίαι τῆς νόσου ὑπῆρχον εἰς διαφόρους περιοχὰς τῆς χώρας μας, τόσον ἐπὶ οἰκοσίτων, ὅσον καὶ ἐπὶ ποιμενικῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. Σήμερον ἀκόμη ἡ νόσος ἐνδημεῖ εἰς πλείστας περιοχὰς τῆς χώρας μας, ἰδίᾳ εἰς Ἤπειρον, Θεσσαλίαν καὶ Στερεὰν Ἑλλάδα. Σημαντικὰς ἑστίας τῆς νόσου πολλάκις διεπιστώσαμεν καὶ ἐν Μακεδονίᾳ, εἴτε κατόπιν ὀρολογικῆς ἐρεύνης πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς πηγῆς μολύνσεως ἀνθρώπων (Νομοὶ Θεσ/νίκης, Πιερίας, Πέλλης, Φλωρίνης), εἴτε κατόπιν ἐξετάσεως ἐκτρωμάτων, εἰς περιπτώσεις ὁμαδικῶν ἐκτρώσεων αἰγοπροβάτων (Νομοὶ Θεσ/νίκης, Πιερίας, Χαλκιδικῆς, Φλωρίνης, Ἡμαθίας).

Β'.—ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΙΣ ΒΟΟΕΙΔΩΝ

Ἡ βρουκέλλωσις των βοοειδῶν, γνωστὴ καὶ ὡς ἐπιζωοτικὴ ἔκτρωσις τῶν ἀγελάδων ἡ νόσος τοῦ Bang κερδίζει σημαντικὸν ἔδαφος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς τὴν χώραν μας. Ἐλάχιστα γνωστὴ κατὰ τὰ πρὸ τοῦ τελευταίου πολέμου ἔτη, ἰδίᾳ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Ἀθηνῶν, ἡ νόσος αὕτη μαστίζει σήμερον τὰ ἀστικὰ βουστάσια τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεσ/νίκης, ἐπεκτεινομένη συνεχῶς καὶ εἰς ἄλλας πόλεις, ὡς καὶ τὴν ὕπαιθρον χώραν. Ὁ Σπαῆς (1952) ἀνέφερεν 11 % τῶν βουστασίων τοῦ Ἀσπροπύργου ὡς μεμολυσμένων ὑπὸ Βρουκελλώσεως, ἡ δὲ Ἀ. Ἐμμανουηλίδου, ἐπὶ 417 δειγμάτων γάλακτος τῆς περιοχῆς Πρωτευούσης, ὑποβληθέντων εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ δακτυλίου (A.R.T.). εὑρίσκει 143 θετικά, ἤτοι ποσοστὸν 34 %.

Κατὰ ἐνεργηθεῖσαν ὑφ' ἡμῶν ἔρευναν ἐν Θεσ/νίκῃ ἀνεύρομεν ποσοστὸν μεμολυσμένων βουστασίων 18 % ἐν ἔτει 1952 καὶ τοιοῦτον 23 % ἐν ἔτει 1955, ἤτοι μίαν αὔξησιν κατὰ 5 τοῖς 100 ἐντὸς τριετίας. Δὲν ὑπάρχει ὅθεν ἀμφιβολία ὅτι ἡ Βρουκέλλωσις τῶν Βοοειδῶν τείνει νὰ γενικευθῇ καὶ εἰς τὴν χώραν μας, ὅπως ἄλλως τε καὶ εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον, ὡς πραγμα-

τικὴ «νόσος τοῦ μέλλοντος», ὅπως ἐχαρακτήρισε τὰς Βρουκελλώσεις ὁ Nicolle.

Ποία ὅμως ἡ διὰ τὸν τὸν ἄνθρωπον σημασία τῆς νόσου ταύτης παρ' ἡμῖν; Ἀτυχῶς, ἐλάχιστα στοιχεῖα ἐπὶ τοῦ κεφαλαιώδους τούτου θέματος κατέχομεν. Ὁ Πάγκαλος βεβαιοῖ ὅτι ἅπασαι αἱ περιπτώσεις βρουκελλώσεως τῶν ἀγελάδων παρ' ἡμῖν ὀφείλονται εἰς τὴν Brucella melitensis, ὡς ἀπέδειξε σχετικὴ αὐτοῦ ἔρευνα μετὰ τοῦ Lépine ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1934. Εἰς ὅλας ὅμως τὰς χώρας τοῦ κόσμου ἡ νόσος τῶν βοοειδῶν ὀφείλεται, ὡς γνωστόν, κατὰ κύριον λόγον εἰς τὴν Brucella abortus, βρουκέλλαν ὀλιγώτερον ἢ ἡ Brucella melitensis παθογόνον διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐν τούτοις μολύνει εἰς μεγάλην κλίμακα (χῶραι τῆς Ἀμερικῆς, Εὐρώπη, ἰδίᾳ Βόρειος καὶ Κεντρικὴ κλπ.). Ἂν καὶ εἰς πολλὰς ἐκ τῶν χωρῶν τούτων (ὡς Νότιος Ἰταλία, Νότιος Γαλλία, Ἀγγλία, Γερμανία, Πολωνία κλπ.), ἡ παρουσία τῆς Brucella melitensis ἔχει πολλάκις διαπιστωθῆ εἰς τὰς ἀγελάδας (ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ Br. abortus εἰς τὰ αἰγοπρόβατα Young) ἐν τούτοις, φρονοῦμεν, ὅτι ἡ ἄποψις ὅτι ἡ Br. melitensis εἶναι ὁ ἀποκλειστικὸς παράγων τῆς νόσου τῶν ἀγελάδων παρ' ἡμῖν, δὲν ἀνταποκρίνεται ἴσως πρὸς τὴν σημερινὴν πραγματικότητα, πρὸς τὴν μεγάλην ἐπέκτασιν τῆς νόσου τῶν ἀγελάδων εἰς τὴν χώραν μας καὶ τὴν μικρὰν σχετικῶς νοσηρότητα τοῦ ἀνθρώπου παρ' ἡμῖν. Χρειάζεται, πιστεύομεν, νεωτέρα καὶ πλέον συστηματικὴ ἔρευνα, τόσον ἐπὶ τῆς νόσου τῶν ἀγελάδων, ὅσον ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῆς τοιαύτης τοῦ ἀνθρώπου, εἰς ὃν σπανίως ταυτοποιεῖται ὁ ὑπεύθυνος τύπος τῆς βρουκέλλας. Ἀτυχῶς, τουλάχιστον εἰς τὴν περιοχήν μας, δὲν ὑπάρχει κατανόησις ἐκ μέρους τῶν κτηνοτρόφων, οἵτινες, καίτοι πολλάκις παρακληθέντες, ἀμελοῦν συνήθως νὰ προσκομίζουν εἰς τὸ Ἐργαστήριόν μας νωπὰ ἐκτρώματα ἀγελάδων πρὸς μικροβιολογικὴν ἔρευναν.

Γ.—ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΙΣ ΧΟΙΡΩΝ

Ἡ βρουκέλλωσις αὕτη, καθ' ἃ γνωρίζομεν, οὐδέποτε ἀνεφέρθη εἰς τὴν χώραν μας.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ προκαλῶν κυρίως τὴν νόσον ταύτην παθογόνος παράγων, ἡ Brucella suis, ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Traum τὸ 1914, ὡς Bacillus abortus, κατὰ τὴν διάρκειαν ἐρευνῶν ἐπὶ τῶν αἰτίων ἐκτρώσεων τῶν χοίρων ἐν Καλιφορνίᾳ. Ἔκτοτε καὶ μέχρι τοῦ ἔτους 1929, ὁ τύπος οὗτος τῆς βρουκέλλας ἐθεωρήθη ἐντοπισμένος εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Br. suis θεωρεῖται λίαν παθογόνος διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐλάχιστα ὑπολειπομένη τῆς Br. melitensis καὶ ὑπερτεροῦσα τῆς Brucella abortus. Εἰς ὡρισμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἡ ὑπὸ τοῦ συείου τύπου μόλυνσις τοῦ ἀνθρώπου ἀνέρχεται εἰς σημαντικὸν ποσο-

στόν: π.χ. 61 % τῶν περιστατικῶν βρουκελλώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς Iowa ὀφείλονται, κατὰ τὸν Hendricks, εἰς τὴν Br. suis.

Ὁ χοῖρος ὅμως δύναται ἐνίοτε νὰ εἶναι φορεὺς καὶ τῶν ἄλλων τύπων βρυκέλλας, ἰδίᾳ τῆς Br. melitensis, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Κατὰ τοὺς Hutyra, Marek καὶ Manniger, Milliez καὶ συν., εἰς τὴν Οὐγγαρίαν καὶ ἴσως εἰς τὴν Γερμανίαν, ἡ βρυκέλλωσις τῶν χοίρων ὀφείλεται εἰς τὴν Brucella abortus. Ἡ μεγάλη διάδοσις τῆς Brucella melitensis εἰς τὰ αἰγοπρόβατα παρ' ἡμῖν, ἡ ἔκτασις, ἣν λαμβάνει τελευταίως ἡ Br. abortus, καθὼς καὶ ἡ συχνὴ διατροφὴ τῶν χοίρων διὰ τυρογάλακτος εἶναι φυσικὸν νὰ γεννήσουν ὑπονοίας ὑπάρξεως τῆς Br. melitensis ἢ abortus καὶ εἰς τοὺς χοίρους. Συνεπῶς, οὐ μόνον ἡ Br. suis, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἄλλοι τύποι τῶν βρουκελλῶν, ἰδίᾳ ἡ Br. melitensis, θὰ ἠδύναντο νὰ προκαλέσουν τὴν νόσων τῶν χοίρων παρ' ἡμῖν, ὡς διεπιστώθη ἐπ' ἐσχάτων ἐν Ἀμερικῇ (Hutchings, Hoerlein.)

Ἐν τῇ ἀναζητήσει τῆς νόσου τῶν χοίρων εἰς τὴν χώραν μας ἐσκέφθημεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὴν μέθοδον τῆς ὀροσυγκολλήσεως τοῦ Wright ἐπὶ τῶν εἰς τὰ Δημοτικὰ Σφαγεῖα Θεσ/νίκης σφαζομένων χοίρων. Ἐκ τῶν πρώτων ἡμῶν ἐρευνῶν κατέστη ἡμῖν δυνατὸν νὰ ἐντοπίσωμεν μίαν ἑστίαν συείου βρουκελλώσεως ἐγγὺς τῶν Δημ. Σφαγείων, εἰς τὰ περὶ τὸν χῶρον ἀπορρίψεως τῶν ἀπορριμάτων τῆς πόλεως Θεσ/νίκης ἐγκατεστημένα πρωτόγονα χοιροστάσια. Αἱ πληροφορίαι, ἃς ἠδυνήθημεν, κατόπιν τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἑστίας, νὰ συγκεντρώσωμεν, ἐπεβεβαίωσαν τὴν ὀρολογικὴν ἡμῶν διάγνωσιν, κλινικῶς καὶ ἐπιδημιολογικῶς. Ἀτυχῶς, ἓν καὶ μόνον ἔκτρωμα χοίρου ἠδυνήθημεν νὰ ἐξετάσωμεν, ἀπομονώσαντες μίαν ἄτυπον βρουκέλλαν, ἥτις, μὴ ἀπαιτοῦσα CO^2, ἀνεπτύσσετο καλῶς παρουσίᾳ φουξίνης (1/25.000) καὶ θειονίνης (1/30.000), ὡς ἡ Brucella melitensis, ἀλλὰ παρῆγεν ἀφθόνως SH^2 ἐπὶ 2 καὶ πλέον ἡμέρας, ὡς ἡ Brucella suis. Ἐπρόκειτο συνεπῶς περὶ βρουκέλλας, ἥτις κατὰ Huddleson, ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς Br. melitensis μὲ ἱκανότητα παραγωγῆς SH^2, ὡς ἡ Br. suis. Κατὰ τὴν ταξινόμησιν τοῦ Renoux, ἡ ποικιλία αὕτη τῆς βρουκέλλας καλεῖται Brucella brucei var. Lisbonnei. Πρόκειται περὶ Brucella melitensis προσηρμοσμένης εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ χοίρου; Θὰ ἀπαιτηθοῦν ἀσφαλῶς καὶ ἄλλαι ἔρευναι, ἀπομονώσεις καὶ ἄλλων φυλῶν, πρὶν ἢ προδιορίσωμεν ἐπακριβῶς τὸν τύπον τῆς βρουκέλλας, ὅστις εἶναι ὑπεύθυνος τῆς νόσου τῶν χοίρων παρ' ἡμῖν. Ἡ ἐμφανισθεῖσα ἐν Θεσ/νίκῃ ἐπιζωοτία τοῦ ἀφθώδους πυρετοῦ, ἡ ἐκκινήσασα ἀκριβῶς ἐκ τῶν χοίρων τῶν ἀπορριμμάτων ἀνέκοψε προσωρινῶς τὰς προσπαθείας μας.

II. Η ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΧΟΙΡΩΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ,

Ἡ βρουκέλλωσις τῶν χοίρων, ὀφειλομένη σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Brucella suis, εἶναι ἐξαιρετικῶς διαδεδομένη εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς

Ἀμερικῆς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς Κεντρικὰς Πολιτείας Iowa, Missouri, Illinois (8 % κατὰ τὸ 1951) καὶ τὴν Καλιφορνίαν (Hagan). Αἱ περισσότεραι καὶ πληρέστεραι μελέται ἐπὶ τῆς νόσου ταύτης ὀφείλονται εἰς Ἀμερικανοὺς ἐρευνητάς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μελετοῦν ἐνδελεχῶς τὴν νόσον (ὅρα Smith). Παρεμπιπτόντως ἀναφέρομεν ὅτι καὶ εἰς Βραζιλίαν τὸ ποσοστὸν νοσηρότητος τῶν χοίρων εἶναι σημαντικόν, ἀνερχόμενον εἰς 30 - 40 %, ἔναντι 10 - 20 % τῶν βοοειδῶν.

Κατὰ τοὺς Hutyra, Marek καὶ Manninger, Spiler, ἡ βρουκέλλωσις τῶν χοίρων περιεγράφη τὸ πρῶτον ἐν Οὐγγαρίᾳ ὑπὸ τοῦ Hutyra κατὰ τὸ ἔτος 1909, πρὶν δηλ. ὁ Traum μελετήσῃ τὴν νόσον ἐν Καλιφορνίᾳ. Ὡς ἅμως ἤδη ἐλέχθη, οἱ Οὔγγροι συγγραφεῖς ἀποδίδουν καὶ σήμερον ἀκόμη τὴν νόσον εἰς τὴν χώραν των εἰς τὴν Br. abortus.

Ἡ πρώτη ἐνζωοτία συείου βρουκελλώσεως ἐν Εὐρώπῃ, ὀφειλομένη εἰς Brucella suis ἐσημειώθη ἐν Δανίᾳ τὸ 1929 ὑπὸ τοῦ Thomsen. Προσφάτως ὅμως οἱ Godglück. Ulbrich καὶ Nelmann ἀπέδειξαν ὅτι ἡ φυλὴ Brucella-Klatt, ἀπομονωθεῖσα ἐπὶ ἀνθρώπου ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὸ 1923 ἀνῆκεν εἰς τὸν τύπον Br. suis. Ἀπὸ τοῦ 1929 - 1955 ἐσημειώθησαν ἐν Δανίᾳ (Γιουτλάνδην) 4 ἐνζωοτίαι συείου βρουκελλώσεως, ὀφειλόμεναι ἅπασαι εἰς εἰδικὴν ποικιλίαν Brucella suis, μεταδοθεῖσαι εἰς τοὺς χοίρους ἐκ λαγωῶν (Bendtsen καὶ συν., Bendixen). Ἐκ λαγωῶν ἐπίσης ἀπεμονώθη τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ ἡ Brucella suis (1952 - 1954) ὑπὸ τῶν Jacotot καὶ Vallée, πρὶν ἢ περιγραφῇ προσφάτως ἡ πρώτη ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐνζωοτία βρουκελλώσεως τῶν χοίρων ὑπὸ τῶν Verge καὶ συν.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατὰ τὸν Landi, ἡ ἐκ Brucella suis βρουκέλλωσις εἶναι σπανία, ἓν δὲ βέβαιον περιστατικὸν ἀνεφέρθη τὸ 1952 ὑπὸ τοῦ Gualandi εἰς χοιροστάσιον ἐξ 60 συῶν, ἔνθα διεπιστώθη εἰκοσὰς ἐκτρώσεων μεταξὺ τῆς 60ῆς καὶ 100ῆς ἡμέρας τῆς κυήσεως. Ἐν τούτοις ὅμως, Ἰταλοὶ ἐρευνηταί, ὑποβαλόντες τελευταίως εἰς πληρέστερον καὶ διὰ τῶν νεωτέρων τεχνικῶν ἔλεγχον παλαιὰς φυλὰς βρουκελλῶν, ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Κέντρου Βρουκελλώσεως τῆς Ἰταλλίας, ἀνεῦρον πολλάκις τὸν τύπον τῆς Brucella suis (Gargani καὶ Davoli, Ortenzi, Ravaioli...).

Ἡ πρώτη «ἐπιζωοτία» συείου βρουκελλώσεως, ἥτις προσέβαλε τοὺς χοίρους τῶν μεγαλυτέρων ἀγροκτημάτων τῆς Σλοβενίας καὶ καθ' ἣν ἀπεἀπεμονώθη Brucella suis, ἀμερικανικὴ ποικιλία, ἀνεφέρθη προσφάτως ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ ὑπὸ τῶν Spiler καὶ Böhn. Εἰς τὴν Ρουμανίαν οἱ Tudoriu καὶ Ionica ἀπεμένωσαν προσφάτως ἐπίσης Brucella suis, προσομοιάζουσαν πρὸς τὴν Δανικὴν ποικιλίαν τοῦ Thomsen (μὴ παράγουσαν SH^2).

Ἡ βρουκέλλωσις τῶν χοίρων ἀνεφέρθη ἐπίσης, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, εἰς Δυτικὴν Γερμανίαν (Schlegel, Klimmer, Karsten, Schröter, Wagener) Πολωνίαν (Chodkowski καὶ Parnas), Ἑλβετίαν (Nagel, Frei),

Αὐστρίαν (Rudolf), Ρωσσίαν (Makkaweisky καὶ ἄλλοι), Βουλγαρίαν κλπ.

Ἀξία ἰδιαιτέρας μνείας εἶναι ἡ συχνότης τῆς νόσου εἰς Τσεχοσλοβακίαν, ὅπου, κατὰ τελευταίαν στατιστικήν, 5,3 % τῶν χοίρων παρουσιάζουν θετικὰς ὀροαντιδράσεις εἰς τὴν Βρουκέλλαν. Εἰς τὴν Μοραβίαν ἡ νοσηρότης τῶν συῶν ἀνέρχεται εἰς 59 %, εἰς δὲ τὴν Σλοβακίαν εἰς 14 % (Niznansky).

Εἶναι ὅθεν φανερὸν ὅτι ἡ βρουκέλλωσις τῶν χοίρων ἐξαπλοῦται ἐν Εὐρώπῃ, ἀπειλοῦσα τὴν κτηνοτροφίαν τῶν διαφόρων χωρῶν, καθὼς καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν ἄνθρωπον. Λόγοι λοιπὸν οἰκονομικοὶ καὶ ὑγειονομικοὶ ἐπέβαλον τὴν ἀνίχνευσιν τῆς νόσου καὶ εἰς τὴν χώραν μας.

III. ΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΧΟΙΡΩΝ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

1. Ὑλικὸν καὶ μέθοδος ἐργασίας.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς βρουκελλώσεως τῶν χοίρων ἐν τῇ περιοχῇ Θεσ/νίκης ἔρευνα ἡμῶν, καλύπτουσα καὶ μέγα μέρος τῆς Μακεδονίας ἐβασίσθη κυρίως ἐπὶ τῆς ἐξετάσεως ὀρῶν ληφθέντων ἐκ τῶν εἰς τὰ Δημοτικὰ Σφαγεῖα Θεσ/νίνης σφαζομένων χοίρων. Δεδομένου ὅτι ἐπρόκειτο κατ' ἀρχὴν περὶ ἐπιδημιολογικῆς ἐρεύνης, περιωρίσθημεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου τῆς ὀροσυγκολλήσεως κατὰ Wright ἐπὶ τῶν λαμβανομένων δειγμάτων αἵματος. Ἡ ἔρευνα αὕτη, ἀρχίσασα κατὰ Μάϊον 1956, ἀνεκόπη περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου, λόγῳ ἐμφανίσεως ἀφθώδους πυρετοῦ ἐν τῇ περιοχῇ Θεσ/νίκης. Ἐλήφθησαν κατὰ καιροὺς 96 δείγματα αἵματος, ἐξ ὅλων τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λήψεως τῶν δειγμάτων σφαζομένων χοίρων, ἀδιακρίτως προελεύσεως. Ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν ληφθέντων δειγμάτων ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας παρατηρουμένην μείωσιν τῆς σφαγῆς χοίρων ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἡ γειτνίασις τοῦ Ἐργαστηρίου ἡμῶν πρὸς τὰ Δημ. Σφαγεῖα μεγάλως διηυκόλυνε τὸ ἔργον ἡμῶν.

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὀροσυγκολλήσεων ἐχρησιμοποιήθη τὸ ὑπὸ τοῦ Κτηνιατρικοῦ Μικροβιολογικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν (Βοτανικὸς Κῆπος) παρασκευαζόμενον κεχρωσμένον διὰ τετραζολίου βρουκελλικὸν ἀντιγόνον, ὅπερ ἐλεγχθὲν καὶ δοκιμασμὲν ἐπανειλημμένως, παρέσχεν ἡμῖν πλήρη ἱκανοποίησιν. Διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ ἀντιγόνου χρησιμοποιεῖται τὸ στέλεχος 19 τῆς Brucella abortus προελεύσεως Η. Π. Ἀμερικῆς. Ὡς δὲ ἀπέδειξαν πλεῖστοι συγγραφεῖς καὶ ἐπ' ἐσχάτων οἱ Anczykowski καὶ Murat (2), τὰ διὰ τοῦ κεχρωσμένου ἀντιγόνου ἐπιτυγχανόμενα ἀποτελέσματα ὀροσυγκολλήσεως δὲν διαφέρουν ποσῶς τῶν ἐπιτυγχανομένων διὰ τοῦ μὴ κεχρωσμένου ἀντιγόνου.

Ἵνα ἐπιτύχωμεν μεγαλυτέραν ἀσφάλειαν εἰς τὰς ὀροαντιδράσεις μας,

πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς συγκολλητινοαντιδράσεως, τὰ ὑπὸ ἐξέτασιν δείγματα αἵματος ὑπεβάλλοντο εἰς θέρμανσιν 56° Κ ἐπὶ 18 ὥρας. Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης περιορίζονται, κατὰ τὰς νεωτέρας Ἀμερικανικὰς ἐρεύνας (ὅρα Ag. Res. Febr. 1956, in Vet. Med. 1956, 51, σ. VII καὶ Hoerlein καὶ συν.) αἱ ἀτελεῖς ὀροσυγκολλήσεις καὶ αἱ ψευδο-ἀντιδράσεις, αἱ ὁποῖαι, λίαν συχναὶ μὲ τὸν ὀρὸν τοῦ χοίρου, ἰδίᾳ εἰς τοὺς χαμηλοὺς τίτλους ὀροσυγκολλήσεως, ἀποδίδονται εἰς ἄγνωστόν τινα ἀνασχετικὸν παράγοντα τοῦ αἵματος τοῦ χοίρου, ὅστις παράγων καταστρέφεται καὶ ἐξουδετεροῦται διὰ τῆς ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω συνθήκας προθερμάνσεως τοῦ ὀροῦ. Πρόκειται προφανῶς περὶ τῶν «δεσμευτικῶν ἀντισωμάτων», τὰ ὁποῖα ἐμελέτησαν εἰς τὸν ἄνθρωπον καί τινα ζῶα διάφοροι Γάλλοι καὶ Ἀγγλοσάξωνες συγγραφεῖς (Griffits, Cox καὶ Kuttner, Renoux, Carrère καὶ Renoux, Wilson καὶ Merrifield, Schuard καὶ συνεργ. κλπ.). Τὰ ἀντισώματα ταῦτα, ὡς γνωστόν, χαρακτηρίζει ἡ εἰδικότης ἐνεργείας καὶ ἡ θερμοευαισθησία. Ἐνῷ ὅμως εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ζώων τὰ ἀντισώματα ταῦτα καταστρέφονται εἰς 56° Κ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, εἰς τοὺς χοίρους ἀπεδείχθη ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ αὐτὴ θερμοκρασία, ἀλλ' ἐπὶ 16 - 18 ὥρας.

Κατὰ τὰς ὀροσυγκολλήσεις ἡμῶν ἐφηρμόσθη ἡ ὑπὸ τοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν ἐπὶ τοῦ Κυματοειδοῦς Πυρετοῦ τοῦ Montpellier (C.R.F.O.) ἐν χρήσει τεχνική: βραδεῖα ὀροσυγκόλλησις, εἰς σωλῆνας, μετὰ παραμονῆς τῶν σωλήνων εἰς ἐπωαστικὸν κλίβανον 37°Κ ἐπὶ 16 - 18 ὥρας. Αἱ χρησιμοποιηθεῖσαι τελικαὶ ἀραιώσεις ἦσαν 1 : 10, 1 : 20, 1 : 40, 1 : 80, 1 : 160, 1 : 320, 1 : 640 καὶ 1 : 1280.

Ἐλαμβάνετο πάντοτε ὑπ' ὄψιν μόνον ἡ τελεία ὀροσυγκόλλησις, ἡ χαρακτηριζομένη ὑπὸ πλήρους διαυγείας τοῦ ὑγροῦ, ἡ σημειουμένη συνήθως διὰ τριῶν σταυρῶν (+ + +).

2. Ἀποτελέσματα Ὀροσυγκολλήσεων

Τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα ὀροσυγκολλήσεων ἐκτίθενται ἀναλυτικῶς εἰς τοὺς πίνακας I καὶ II.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ πίνακος I, ἐξητάσθησαν ἐν ὅλῳ 96 δείγματα ὀροῦ, ἀνήκοντα : α') εἰς 52 χοίρους προερχομένους ἐκτὸς Θεσ/νίκης, ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Μακεδονίας, καὶ β') εἰς 44 χοίρους ἐκτρεφομένους εἰς περιοχὴν Θεσ/νίκης.

Ἐκ τῶν πρώτων 52 δειγμάτων, ἓν μόνον ἀπέδωσεν ὀροσυγκόλλησιν θετικήν, εἰς ἀραίωσιν ὅμως 1 : 20, ἀραίωσιν λίαν χαμηλὴν διὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐνδεικτικὴ ὑπάρξεως βρουκελλώσεως, ἐπὶ τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον δύο χοῖροι τοῦ αὐτοῦ ἰδιοκτήτου ἀπέδωσαν ἐντελῶς ἀρνητικὴν ὀροαντίδρασιν.

Ὁμοίως ἀρνητικὴν συγκολλητινοαντίδρασιν ἀπέδωσαν καὶ 6 χοῖροι ἀνήκοντες εἰς τυροκόμον τῆς Ἀριδαίας (Ν. Πέλλης).

Ἐκ τῶν δευτέρων 44 δειγμάτων ὀροῦ, 9, ἀνήκοντα εἰς χοίρους ἐκτρεφομένους εἰς διαφόρους συνοικισμοὺς τῆς Θεσ/νίκης, ἀπέδωσαν ἀρνητικὸν ἀποτέλεσμα, ἐκ δὲ τῶν ὑπολοίπων 35, ἀνηκόντων εἰς χοίρους ἐκτρεφομέ-

ΠΙΝΑΞ Ι

α)α	Προέλευσις χοίρων	ἀριθμὸς δειγμάτων	ἀπουσία ὀροσυγκ.	τίτλος ὀροσυγκ.		% θετικῶν ὀροσυγκ.	
				1 : 20	1 : 40 καὶ ἄνω	1 : 20	1 : 40 καὶ ἄνω
1	Ἐκτὸς Θεσ]νίκης	52	51	1	—	1,92	—
2	Θεσ]νίκη : ἀπορρίμ.	35	14	—	21	—	60
3	» ἐκτὸς ἀπορρίμ.	9	9	—	—	—	—
	Σύνολον	96	74	1	21	0,96	21,86

ΠΙΝΑΞ ΙΙ

Ἀποτέλεσμα ὀροσυγκολλήσεων ἐπὶ 35 χοίρων περιοχῆς ἀπορριμμάτων Θεσ]νίκης

α)α	Χοιροστάσιον	Ἐξετασθέντα δείγματα	ἀποτέλ. ὀροσυγκ.		Τίτλος ὀροσυγκολλήσεως					
			ἀρν.	θετ.	1 : 40	1 : 80	1 : 160	1 : 320	1 : 640	1 :280
1	Κ. Π.	1	—	1	—	—	—	1	—	—
2	Β. Λ.	5	2	3	—	—	—	1	1	1
3	Μ. Π.	8	5	3	1	1	1	—	—	—
4	Ν. Τ.	3	1	2	1	1	—	—	—	—
5	Δ. Σ.	3	1	2	—	1	—	1	—	—
6	Κ. Μ.	2	—	2	—	—	—	1	1	—
7	Η. Τ.	5	4	1	—	—	1	—	—	—
8	Χ. Β.	8	1	7	2	—	4	1	—	—
Σύνολον		35	14	21	4	3	6	5	2	1

νους εἰς 8 χοιροστάσια τῆς περιοχῆς ἀπορρίψεως τῶν ἀπορριμάτων τῆς πόλεως Θεσ/νίκης, 14 (ἤτοι 40 %) ἀπεδείχθησαν ἀρνητικὰ καὶ 21, ἤτοι ποσοστὸν 60 τοῖς 100, παρουσίασαν ὀροσυγκόλλησιν τελείαν (+++) εἰς ἀραίωσιν 1 : 40 καὶ ἄνω.

Οἱ ἐπιτευχθέντες τίτλοι ὀροσυγκολλήσεως ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης ὁμάδος τῶν χοίρων ἐκτίθενται ἀναλυτικῶς εἰς τὸν πίνακα ΙΙ. Πρόκειται περὶ τίτλων ἀρκούντως ὑψηλῶν, χαρακτηριστικῶν ὑπάρξεως βρουκελλώσεως εἰς τὰς ἐκτροφάς, ἐξ ὧν προήρχοντο οἱ χοῖροι. Οὕτω κατέστη δυνατὸν νὰ

ἐντοπισθῇ μία ἑστία συείου βρουκελλώσεως ἐν Θεσ/νίκῃ, διὰ πρώτην φοράν, νομίζομεν, σημειουμένη ἐν Ἑλλάδι.

3. Ἀνάλυσις θετικῶν ἀποτελεσμάτων ὀροσυγκολλήσεως.

Κατὰ τὸν πίνακα II, 21 δείγματα ὀροῦ ἐπὶ 35, ἀνηκόντων εἰς χοίρους τῆς αὐτῆς προελεύσεως, παρουσίασαν τελείαν ὀροσυγκόλλησιν εἰς ἀραίωσιν 1 : 40 καὶ ἄνω, ἤτοι 4 1 : 40, 3 1 : 80, 6 1 : 160, 5 1 : 320, 2 1 : 640 καὶ 1 1 : 1280. Εἰς τὰ χοιροστάσια, ὅπου ἡ ὀροσυγκόλλησις ἦτο τελεία εἰς 1 : 40, ἦτο ἐπίσης καὶ εἰς 1 : 80, 1 : 160 ἢ 1 : 320. Ἅπαντα τὰ δείγματα ὀροῦ ἀνῆκον εἰς θήλεα ζῶα ἡλικίας ἀπὸ 8 μηνῶν ἕως 2 ἢ τὸ πολὺ 3 ἐτῶν. Τὰ περισσότερα ἐκ τῶν ἐν λόγῳ ζώων εἶχον ὑποστῆ ἔκτρωσιν καὶ ἐσφάγησαν συνεπείᾳ στειρότητος, ὡς θέλομεν ἀναπτύξει κατωτέρω.

4. Συζήτησις ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ὀροσυγκολλήσεως.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ὀροσυγκολλήσεως ἐν τῇ διαγνωστικῇ τῆς βρουκελλώσεως τῶν ζώων καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ χοίρου γεννᾷ πλεῖστα ὅσα προβλήματα, ἔνια τῶν ὁποίων δέον νὰ συζητηθῶσιν ἐνταῦθα.

Α. Ἡ κατὰ Wright ὀροδιάγνωσις τῶν βρουκελλώσεων ἔχει βεβαίως γίνει παγκοσμίως παραδεκτή, τόσον ὑπὸ τῶν κλινικῶν, ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν ἐργαστηριακῶν. Αἱ διάφοροι τελειοποιήσεις, αἵτινες ἐπηνέχθησαν εἰς τὴν τεχνικὴν τῆς μεθόδου, ἰδίᾳ δὲ τῆς προθερμάνσεως τοῦ ὀροῦ, ἐξασφαλίζουν πλέον θετικὰ καὶ ἀσφαλῆ ἀποτελέσματα.

Ἡ κοινὴ ἀντιγονικὴ σύστασις ὅλων τῶν βρουκελλῶν, παραδεδεγμένη τοὐλάχιστον ἐν τῇ πράξει, παρὰ τὰς διαπιστωθείσας μικρὰς μεταξὺ τῶν διαφόρων τύπων βρουκελλῶν ἀντιγονικὰς διαφορὰς (Wilson καὶ Miles), ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀναλογίας ἀντιγόνων A καὶ M, καθιστᾷ τὴν μέθοδον κοινὴν δι᾽ ὅλας τὰς βρουκέλλας, ἀνεξαρτήτως προελεύσεως, τύπου ἢ εἴδους αὐτῶν. Πρόκειται ὅθεν περὶ ἀντιδράσεως τῆς ὁμάδος τῶν βρουκελλῶν καὶ συνεπῶς ἡ ἐν κοινῇ χρήσει μέθοδος τῆς ὀροσυγκολλήσεως κατὰ Wright δὲν ἐπιτρέπει καὶ τὴν διάγνωσιν τοῦ ὑπευθύνου τύπου τῆς βρουκέλλας.

Β. Ἰδιαιτέρως, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς χοίρους, ἡ ὀροδιαγνωστικὴ τῆς βρουκελλώσεως πολλάκις ὁδηγεῖ εἰς ἐσφαλμένα συμπεράσματα, κυρίως ὅταν ἡ ἀντίδρασις αὕτη εἶναι ἀρνητική. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν βραδεῖαν ἀνάπτυξιν τῶν συγκολλητινῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν παρουσίαν ἐν τῷ αἵματι τοῦ χοίρου τῶν προαναφερθέντων «δεσμευτικῶν ἀντισωμάτων», τὰ ὁποῖα παρεμποδίζουν τὴν ἐμφάνισιν τῆς ὀροσυγκολλήσεως Διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ὀροαντιδράσεων κατὰ μῆνα ἢ ἀνὰ δίμηνον (Verge) καὶ διὰ τῆς προθερμάνσεως τοῦ αἵματος ἢ τοῦ ὀροῦ, ἡ βιολογικὴ αὕτη μέθοδος παρέχει τὸν μέγιστον βαθμὸν ἀσφαλείας. Ἄλλως τε, ἡμεῖς ἐλάβομεν ὑπ᾽ ὄψιν μας μόνον τὰς θετικὰς ἀντιδράσεις, αἵτινες θεωροῦνται γενικῶς ὡς «ὑπογραφὴ τῆς νόσου».

Ἐὰν ὅμως ἡ ὀροσυγκόλλησις δύναται ἐνίοτε νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ἐσφαλμένα συμπεράσματα, ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξιν τῆς νόσου εἰς τοὺς χοίρους, ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν δηλονότι τῆς νόσου εἰς μεμονωμένα ἄτομα, γενικὴ εἶναι ἡ μεταξὺ τῶν διαφόρων συγγραφέων, ἰδίᾳ τῶν Ἀμερικανῶν, συμφωνία ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς μεθόδου, ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν τῆς νόσου εἰς ὁμάδας ζώων, εἰς ἐκτροφάς. Πρόκειται ὅθεν περὶ διαγνωστικῆς μεθόδου, ἥτις ἀποκαλύπτει ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς τὴν ὕπαρξιν βρουκελλώσεως εἰς μίαν ἐκτροφήν. Αὐτός, ἄλλως τε, ἦτο καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐρεύνης μας, σκοπὸς καθαρῶς ἐπιδημιολογικός, ὅστις ἐπέτρεψε τὴν ἐντόπισιν τῆς ἑστίας συείου βρουκελλώσεως εἰς τὰ προαναφερθέντα χοιροστάσια.

Γ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποβληθέντων εἰς ὀροσυγκόλλησιν δειγμάτων ὀροῦ εἶναι βεβαίως μικρός, ἀλλὰ τὰ προκύψαντα ἀποτελέσματα λίαν εὔγλωττα, ὥστε νὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἐξαγωγὴν θετικῶν συμπερασμάτων. Τὸ ποσοστὸν καὶ οἱ ἐπιτευχθέντες τίτλοι ὀροσυγκολλήσεως εἶναι ἱκανοὶ διὰ νὰ ἀποδείξουν τὴν ὕπαρξιν τῆς νόσου εἰς τὴν ἐντοπισθεῖσαν ἑστίαν. Ὁ Doyle (1943) ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐπὶ 10.000 ὀρολογικῶν ἐξετάσεων χοίρων εὗρε θετικὰς μόνον 25 (4 εἰς ἀραίωσιν 1 : 25, 17 εἰς 1 : 50 καὶ 4 1 : 100), ἀναλογίαν δηλ. ἀσήμαντον καὶ εἰς τίτλους λίαν χαμηλοὺς ἐν τῷ συνόλῳ διὰ νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ὕπαρξις βρουκελλώσεως ἐν Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ.

Δ. Ἡ ἑρμηνεία τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὀροσυγκολλήσεως ἀποτελεῖ λίαν λεπτὸν ζήτημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν σημαντικαὶ διαφοραὶ ἀπόψεων μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐρευνητῶν. Πέραν ποίου τίτλου ἡ ὀροσυγκόλλησις θεωρεῖται ἐνδεικτικὴ ὑπάρξεως βρουκελλώσεως εἰς τοὺς χοίρους;

Τὸ Merck Veterinary Manual θεωρεῖ ὅτι τίτλοι ὀροσυγκολλήσεως κατώτεροι τοῦ 1 : 100 δὲν εἶναι ἐνδεικτικοὶ ὑπάρξεως βρουκελλώσεως εἰς μίαν ἐκτροφήν, ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῇ αὐτῇ ἐκτροφῇ διαπιστωθοῦν τίτλοι ἀνώτεροι τοῦ 1 : 100. Τοῦτ' αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὸν Anthony, ὅστις προσθέτει ὅτι ἐν Ἀμερικῇ πολλοὶ χοῖροι ὑγιῶν ἐκτροφῶν δίδουν πολλάκις τίτλους ὀροσυγκολλήσεως 1 : 25 καὶ 1 : 50 ἀκόμη.

Οἱ Weeter, Murray, Boyd καὶ συν., εἰς ἐπιδημιολογικὰς αὐτῶν μελέτας, λαμβάνουν ὡς κριτήριον τὸν τίτλον 1 : 40 καὶ ἄνω, οἱ δὲ Stone, Wegener, τὸν τίτλον 1 : 25 ὡς ὕποπτον καὶ τὸν τοιοῦτον 1 : 50 ὡς ἐνδεικτικὸν τῆς νόσου. Κατὰ τοὺς MacNutt, Cameron καὶ Hugues ὁ τίτλος 1 : 50 καὶ ἄνω εἶναι ἐνδεικτικὸς βρουκελλώσεως, ἐνῷ ζῶα παρουσιάζοντα ὀροσνγκόλλησιν εἰς ἀραίωσιν 1 : 25 θεωροῦνται ὡς μὴ μεμολυσμένα. Οἱ Johnson καὶ Huddleson, Hoerlein, Cameron, Carlson, Cood καὶ συν., Hutchings, Damon καὶ συν., Stone κλπ., θεωροῦν ὅτι εἰς μεμολυσμένας ὑπὸ βρουκελλώσεως ἐκτροφὰς χοίρων, εἰς ἃς διαπιστοῦται ὀροσυγκόλλησις πέραν τῆς ἀραιώσεως 1 : 25, ὁ τίτλος οὗτος εἶναι ἐνδεικτικὸς βρουκελλώσεως. Εἰς πολλὰ ζῶα ἀντιδρῶντα θετικῶς εἰς 1 : 6,25 (Cameron καὶ

Carlson) ἢ ἀτελῶς εἰς 1 : 25 (Hutchings, Stone) ἀνευρέθη Brucella suis. Κατὰ τὸν Hutchings οἱ ἐνήλικες χοῖροι σπανίως παρουσιάζουν τίτλους ὀροσυγκολλήσεως ἀνωτέρους τοῦ 1 : 25 καὶ 1 : 30. Οἱ τίτλοι οὗτοι ἔχουν διαγνωστικὴν ἀξίαν, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ ἐκτροφῇ παρατηροῦνται καὶ ἀνώτεροι τίτλοι, ἄλλως εἶναι ἄνευ σημασίας.

Ἡ τοιαύτη μεταξὺ τῶν ἐρευνητῶν ἀσυμφωνία ὀφείλεται προφανῶς εἰς τὴν εἰδικὴν παθογένειαν τῆς νόσου τῶν χοίρων καὶ συνεπῶς εἰς τὰς διαφορετικὰς συνθήκας ἐργασίας τῶν ἐρευνητῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν διάφορον τεχνικήν, ἣν ἐχρησιμοποίουν πρότερον οἱ ἐρευνηταί. Ἡ προθέρμανσις τοῦ ὀροῦ, περιορίζουσα εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς ψευδο - ἀντιδράσεις, μόλις τελευταίως εἰσήχθη εἰς τὴν πρακτικὴν τῆς ὀροσυγκολλήσεως ἐπὶ τῶν χοίρων.

Ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐρεύνης προκύπτει ὅτι ἓν μόνον χοιροστάσιον, ἐκτὸς τῆς Θεσ/κης κείμενον, παρέσχεν ἓν δεῖγμα ὀροῦ μὲ ὀροσυγκόλλησιν θετικὴν εἰς 1 : 20, ἐνῷ δύο ἕτερα δείγματα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χοιροστασίου οὐδόλως περιεῖχον ἀντιβρουκελλικὰς συγκολλητίνας. Συνεπῶς, ὁ τίτλος 1 : 20 δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄνευ διαγνωστικῆς σημασίας.

Ἀπ' ἐναντίας ὅμως ὁ ἐπιτευχθεὶς κατώτερος τίτλος ὀροσυγκολλήσεως, εἰς τὰ χοιροστάσια, εἰς ἃ ἐνετοπίσαμεν τὴν ἐνζωοτίαν βρουκελλώσεως, ἦτο 1 : 40. Χοιροστάσια δέ, εἰς ἃ διεπιστώθη ὁ τίτλος οὗτος, παρέσχον ἐπίσης δείγματα μὲ 1 : 80, 1 : 160 καὶ 1 : 320. Οὐδεμία ὅθεν ἀμφιβολία, νομίζομεν, χωρεῖ ἐπὶ τῆς διαγνωστικῆς ἀξίας τοῦ τίτλου 1 : 40, τοὐλάχιστον ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας τῆς ἐργασίας μας.

IV. ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΕΝΤΟΠΙΣΘΕΙΣΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΣΥΕΙΟΥ ΒΡΟΥΚΕΛΛΩΣΕΩΣ

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἑστίας συείου βρουκελλώσεως, εἰς ἣν ὡδηγήθημεν ἐκ τῆς ὀρολογικῆς ἐξετάσεως τῶν εἰς τὰ Δημ. Σφαγεῖα Θεσ/νίκης σφαζομένων χοίρων, θέτει ἐκ νέου ἐπὶ τάπητος τὸ θέμα τῶν περὶ τοὺς χώρους ἀπορρίψεως τῶν ἀπορριμμάτων τῆς πόλεως ἐγκατεστημένων χοιροστασίων. Πρόκειται περὶ ἀναχρονισμοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ στίγμα διὰ τὸν πολιτισμόν μας, τὸ ὁποῖον δέον νὰ ἐκλείψῃ τὸ συντομώτερον. Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἐν λόγῳ πρωτογόνων χοιροστασίων, παρὰ τὰς μακροχρονίους ἀντιδράσεις τῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας, ἐξακολουθοῦν τὴν λαθραίαν νυκτερινὴν βόσκησιν τῶν ζώων των εἰς τοὺς χώρους τῶν ἀπορριμμάτων. Οὕτω ἐξηγεῖται τὸ γεγονὸς ὅτι ἐπὶ τῶν χοίρων τούτων ἀνευρίσκομεν τὸ μεγαλύτερον ἐν Θεσσαλονίκῃ ποσοστὸν φυματιώσεως (70 % ἐπὶ τῶν κατασχομένων διὰ τὴν νόσον χοίρων), τριχινώσεως (85,70 % ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν κατασχομένων διὰ τριχίνωσιν) καὶ ἄλλων σοβαρῶν διὰ τὸν ἄνθρωπον ζωονόσων. Ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ζώων ἐκκινοῦν καὶ ὅλαι σχεδὸν αἱ ἐπιζωοτίαι, αἱ ὁποῖαι κατὰ καιροὺς πλήττουν τὴν κτηνοτροφίαν μας (ἀφθώδης πυρετός, πανώλης χοίρων

κλπ.). Δὲν εἶναι ὅθεν περίεργον ὅτι ἐπὶ τῶν ζώων τούτων ἀνεύρομεν καὶ τὴν βρουκέλλωσιν.

Ἐκ πληροφοριῶν ἃς συνελέξαμεν, προκύπτει ὅτι ἡ νόσος ἐνδημεῖ εἰς τὰ ἐν λόγῳ χοιροστάσια ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Προσβάλλονται κυρίως τὰ νεαρὰ θήλεα ζῶα, ἰδίᾳ τὰ τὸ πρῶτον συλλαμβάνοντα, ἅτινα εἴτε ὑφίστανται ἔκτρωσιν περὶ τὸ τέλος τῆς κυήσεως, εἴτε γεννοῦν ἀσθενικὰ καὶ ἑτοιμοθάνατα προϊόντα, τὰ ὁποῖα θνήσκουν συνήθως ὀλίγον μετὰ τὴν γέννησίν των. Αἱ ἐκτρώσεις ἀκολουθοῦνται ὑπὸ στειρότητος τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα, μὴ συλλαμβάνοντα κατόπιν 4 - 5 ὀχεύσεων, ὁδηγοῦνται εἰς τὰ Σφαγεῖα πρὸς σφαγήν. Πολλὰ ἐκ τῶν ἐξετασθέντων δειγμάτων ὀροῦ, τῶν ὁποίων ἠδυνήθημεν νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴν προέλευσιν, ἀνῆκον εἰς ζῶα ὑποστᾶντα ἔκτρωσιν καὶ σφαγέντα συνεπείᾳ στειρότητος. Μᾶς ἀνεφέρθη μία περίπτωσις παραπληγίας, προφανῶς συνεπείᾳ βρουκελλικῆς σπονδυλίτιδος, καὶ μία περίπτωσις ὀρχίτιδος εἰς κάπρον.

Τὰ ἀνωτέρω κλινικὰ δεδομένα θὰ ἤρκουν ἴσως διὰ νὰ τεθῇ ἡ διάγνωσις τῆς βρουκελλώσεως. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἄλλα αἴτια, ὡς ἐμπύρετοι καταστάσεις, οἷον ὀξεία δυσπεψία, πνευμονία, πανώλης, ἰνφλουέντζα, ἐρυθρὰ νόσος, εὐλογία καὶ λεπτοσπείρωσις, δύνανται νὰ προκαλέσουν ἐκτρώσεις ἢ πρόωρον τσκετὸν εἰς τοὺς χοίρους, ἡ ἐργαστηριακὴ ἔρευνα κρίνεται, ὡς γνωστόν, ἀπαραίτητος εἰς παρομοίας περιπτώσεις. Εἰς τὴν ἡμετέραν περίπτωσιν ἡ ἐργαστηριακὴ ἔρευνα, προηγηθεῖσα τῆς κλινικῆς, ὡδήγησεν εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς νόσου καὶ τὴν ἐντόπισιν τῆς ἑστίας συείου βρουκελλώσεως. Αἱ συνθῆκαι διατροφῆς τῶν χοίρων εἰς τὴν ἐντοπισθεῖσαν ἑστίαν ἐξηγοῦν ἀρκούντως τὴν ὕπαρξιν τῆς νόσου.

Ἀπομένει εἰσέτι ἡ πληρεστέρα μελέτη τοῦ ὑπευθύνου τύπου τῆς βρουκέλλας διὰ τῆς ἀπομονώσεως καὶ ταὐτοποιήσεως καὶ ἄλλων φυλῶν βρουκελλῶν ἐκ τῆς ἐντοπισθείσης ἑστίας, ἵνα, γνωρίζοντες ἐπακριβῶς τὸ παθογόνον αἴτιον, καθορίσωμεν καλύτερον τὴν προέλευσιν τῆς νόσου καὶ τὰ πρὸς περιορισμὸν ταύτης ἐνδεδειγμένα μέτρα. Οὐ μόνον ἡ χοιροτροφία μας, ἀλλὰ καὶ οἱ μετὰ τῶν χοίρων ἐρχόμενοι εἰς ἐπαφὴν ἄνθρωποι, δέον νὰ προστατευθῶσι καταλλήλως καὶ ἀποτελεσματικῶς.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1) **Alevisatos G. P.** and **Edipides T.** : Bull. Org. Mond. Santé, 1953, 9, 871.
2) **Anczykowski F.** and **Murat P.** : Méd. vét. Varsovie, 1955, 11, 342 (in Vet. Bull, 1955, 25, 669).
3) **Anthony D. J.** : Diseases of the pig and its husbandry. 1950.
4) **Battelli O.** : Boll. Soc. Ital. Med Igiene Trop., 1947, 7, 165 (in Bull. Inst Pasteur, 1949, 47, 595).
5) **Becker L.** : Mh. vet. Med. 1952, 7, 296 (in Vet. Bull. 1953, 23, 235).

6) **Bendixen H. C.**: Δελτίον Ἑλλην. Κτην. Ἑταιρίας, 1953, 10, 385.
7) **Bendtsen H., Christiansen M.** and **Tomsen A.**: Nord. veterinär. Med. 1954, 6, 11 (in Vet. Bull. 1955, 25, 334, Bull. Inst. Pas. 1956, 54, 3166).
8) **Bendtsen H., Christiansen M.** and **Thomsen A.**: Nord. vet. Med., 1956, 8, 1 (ie Vet. Bull., 1956, 25, 256).
9) **Bugeac T., Critescu M., Moraru E.**: Anu. Inst. Pat. Igien. anim, 1955, 5, 16 (in Bull. Inst. Pastenr, 1956, 54, 3165).
10) **Burraws W., Gordon F. B., Porter R. J.** and **Moulder J. W**: Textbook of Bacteriology. 1949.
11) **Cameron H. S., Hughes E. H.** and **Gregory P. W.**: Cornell. Veter. 1940, 30, 215.
12) **Cameron H. S., Hughes E. H.** and **Gregory P. W.**: Cornell. Veter., 1941, 31, 21.
13) **Carrère L.** et **Renoux G.**: Ann. Inst. Pasteur, 1951, 80, 103.
14) **Collier W. A.** and **Kompoe C. C.**: Tijdschr. Dierg. 1954, 79, 684 (in Bull. Inst. Pasteur, 1956, 53, 634).
15) **Cood E. R., Manthei C. A., Blake G. E.** and **Amerault T. E.**: J. Am. Vet. Med. Ass., 1952, 121, 456.
16) **Damon S. R., Donhan C. R., Hutchings L. M., Simms B. T.** and **Steele J. M.**: Publ. Health rep., 1953, 68, 563 (in Bull. Inst. Pasteur, 1954, 55, 854).
17) **Davoli R.** et **Gargani G.**: Nuov. Ann. Ig. Microbiol. 1953, 4, 296 (in Bull. Inst. Pasteur, 1954, 52, 835).
18) **Doyle T. M.**: J. Comp. Path Ther., 1934, 47, 11.
19) **De Mello M. T.**: Intern. Amer. Congr. Brucellosis, Washington 1950, 59 (in Veter. Bull., 1955, 55, 219).
20) Ἐμμανουηλίδου Α.: Ὑγειονομικὰ Νέα, 1-2-1955.
21) **Hagan W. A.**: The infectious diseases of Domestic animals. N.Y. 1945.
22) **Hendricks S. L.**: Am. J. Publ. Health, 1955, 45, 1282 (in Bull. Inst. Pasteur, 1956, 54, 3169).
23) **Huddleson I. F., Hardy A. V., Decono I. E.** and **Giltner W.**: Brncellosis in Man and Animals. The Commonwealth, N. Y. 1943.
24) **Hoerlein A. B.**: Am. J. Vet. Res, 1952, 13, 67.
25) **Hoerlein A. B.**: Cornell Veter., 1953, 43, 28.
26) **Hoerlein A. B., Hubbard E. D., Leith T. S.** and **Biester H. E.**: Swine Brucellosis. Ames, Iowa 1954.
27) **Hutchings L. M.**: Pro. IIIrd Intern. Amer. Congr. Brucellosis. Washington. 1950, p. 115 (in Veter. Bull. 1955, 25, 219).
28) **Hutyra F., Marek J.** and **Manninger R.**: Special Pathology and Therapeutics of the diseases of Domestic Animals. 1949.
29) **Jacotot H.** et **Vallée A.**: Bull. Acad. Véter. France, 1954, 87, 218.
30) **Jacotot H.** et **Vallée A.**: Ann. Inst. Pasteur, 1954, 87, 218.
31) **Karsten**: Dtsch. tierärztl. Wschr. 1955, 62, 219 (in Veter. Bull, 1955, 22, 669).
32) **Kelser R. A.** and **Schoening H. W.**: Manual of Veterinary Bacteriology. Baltimore. 1943.
33) **Landi L.**: Gas. Veter., 1956, No 3, 9-20.
34) **Lépine P.**: Cours de Microbiologie de l'Institut Pasteur de Paris. année 1936-1937.
35) **Mac Nutt S. H.**: J. Amer. Vet. Med. A. 1934, 84, 620.
36) **Manthei C. A.**: Am. J. Veter. Res., 1948, 9, 40.
37) **Merck Co**: Veterinary Manual. 1956.

38) **Milliez P.** et **Bonnenfant F.**: Maladies Infectieuses.
39) **Mir-Damadi**: La Brucellose. Le Séro-diagnostic rapide. Thèse Doct. Veter. Paris 1937.
40) **Morcos Z.**: J. Amer. Veter. Med. Ass, 1948, 113, 64.
41) **Niznansky I.**: Arch. exp. veterinärmed, 1954, 8, 212 (in Bull. Inst. Pasteur, 1955, 53, 633).
42) **Nyiredy F.**: Acta veter. Acad. Sci. Hung., 1954, 4, 111 (in Bull. Inst. Pasteur, 1955, 53, 616).
43) **Ortenzi R.**: Arch. veter. Ital. 1953, 4, 415 (in Bull. Inst. Pasteur, 1954, 52, 838).
44) **Orlov E. S.**: Symposium of Brucellosis in farm animals. Veterinariya, 1956. 33, 35 (in Veter. Bull., 1956, 26, 462).
45) **Πάγκαλος Γ. Η.**: Ἰατρικὴ Μικροβιολογία. Ἀθῆναι 1953.
46) **Palmer J. S.**: The Nor. Amer. Veter., 1954, 35, 912 (in Rec. Med. Vét. 1955, 131, 779).
47) **Parnas J.** et **Stepkowski S.**: Bull. Off. intern. Epiz. 1950, 33, 564.
48) **Parnas J.** et **Chodkowski A.**: Inst. Méd. trav. Hyg. rurale (in Bull. Inst. Pasteur, 1956, 54, 3155).
49) **Ravaioli L.**: C. R. Ist. sup. San, 1954, 17, 418 (in Bull. Inst. Pas. 1955, 53, 617).
50) **Renoux G.**: Ann. Inst. Past. 1950, 78, 798.
51) **Renoux G.**: Ann. Inst. Past. 1950, 79, 232.
52) **Renoux G.**: Ann. Inst. Past. 1952, 82, 289.
53) **Renoux G.**: Ann. Inst. Past. 1954, 86, 91.
54) **Spiler E.**: Ier. cong. Vétér. F.N.R. Jugoslavie. Zagreb 1953, pp. 382.
55) **Spiler E.** et **Böhm O.**: Veter. Archiv., 1955, 25, 245 (in Bull. Inst. Past, 1956, 54, 3168).
56) **Schröter A.**: Monatsch. Veterinärmed., 1953, 8, 203 (in Encycl. vétér. Period., 1954, 9, 65).
57) **Smith H. C.**: Veterin. Medicine, 1956, 51, 262.
58) **Σπαῆς Α.**: Β' Συν. Κτην. Ὑπ. Γεωργίας. Ἀθῆναι 1952.
59) **Stone W. S.**: Cornell Veter., 1943, 23, 115.
60) **Thomsen A.**: Vlaam. diergeneesk. Tijdschr., 1956, 25, 87 (in Veter. Bull. 1956, 26, 516).
61) **Tudoriu D.** et **Ionica C.**: An Inst. Pat. Ig. anim. (in Bull. Inst. Pasteur, 1956. 54, 3154).
62) **Τζωρτζάκης Ν.**: Δελτίον Ἑλλην. Κτην. Ἑταιρίας, 1951, Β' 16.
63) **Verge J.**: Rev. Path. Comp. 1948, 48, 97.
64) **Verge J.**, **Paraf A.** et **Comyn M.**: Rec. Méd. Vétér., 1956, 132, 433.
65) **Weshko F. V.**, **Hutchings L. M.** and **Donham C. R.**: Am. J. Veter. Res., 1948, 9, 342 (in Bull. Inst. Past., 1949, 47, 593).
66) **Weshko F. V.** and **Hutchings L. M.**: Am. J. Veter. Res., 1951, 12, 320 (in Rec. Méd. Vétér., 1952, 128, 319).
67) **Weshko F. V.** and **Hutchings L. M.**: Am. J. Veter. Res. 1952, 12, 165 (in Rec. Méd. Vétér., 1952, 128, 244).
68) **Wegener K. H.**: Berl. Münch. tierärztl. Wschr., 1953. 66, 65 (in Encycl Vétér. Period, 1954, 9, 64).

69) **Wegener K. H.**: Dtsch. tierärztl. Wschr. 1951, 58, 301 (in Vétér. Bull. 1952, 22, 377).
70) **X.**: Veterinary Med. 1952, 48, 208.
71) **X.**: Veterinary Med 1956, 51, VII.
72) **Zaki R.**: J. Comp. Path. Ther. 1948, 58, 145 (in Bull. Inst. Past. 1949, 47, 594).

RÉSUMÉ

Études sur les Brucelloses animales en Grèce
Dépistage d'un foyer de Brucellose porcine à Thessaloniki

Par
J. Cardassis

1. L'étude des Brucellosses animales présente un intérêt particulier en Grèce, berceau de ces maladies.

2. Les Brucelloses des Chèvres et des moutons y étant endémiques, et la Brucellose bovine progressant à un rythme accéléré, restait à déterminer la présence de la Brucellose porcine, qui dernièrement gagne du terrain en Europe.

3. Une enquête sérologique effectuée aux abattoirs de Thessaloniki a permis de dépister un foyer de Brucellose porcine, le premier en Grèce, dans 8 porcheries établies aux alentours du dépôt des ordures ménagères de la ville. Parmi les 96 échantillons de sérum soumis à la séro-agglutination lente, en tubes, après chauffage du sérum à 56° C pendant 18 heures et 16 à 18 heures d'incubation à 37° C, 21, sur les 35 du foyer, ont fourni un agglutination complète aux taux de 1 : 40 jusqu'à 1 : 1280, ce qui fait un pourcentage de 60 p. 100 d'agglutinations positives dans le foyer délimité.

4. Etant donné que le taux de 1 : 40 était le plus faible qui ait été enregistré dans le foyer et que ce taux était accompagné de titres plus élevés dans les même porcheries, nous nous croyons autorisés à le considérer comme indice d'infection brucellique active ou antérieure chez le porc dans les élevages infectés de Brucellose.

5. D'après les renseignements reçus, la maladie, chez le foyer dépisté, se traduisait principalement par des avortements en série et de la stérilité, notamment chez les femelles primipares. Un cas de Spondylite et un autre d'orchite chez le verrat nous ont été signalés.